

Elveparti ved Jevsjø, Snåsa

MED FISKESTANG OG SOVEPOSE I NORD-TRØNDELAGS FJELDE

Den første Dag man lægger ud med en 25 Kg. tung Rygsæk føler man sig mindst som jævnbyrdig med Atlas, der bærer Jorden paa sine Skuldre, men allerede næste Dag føler man sig blot som en almindelig Havnearbejder, saaledes forrykkes Forholdet for hver Dag man gaar, og en skønne Dag husker man først Rygsækken naar man tager den af og Tyngdepunktet derved forrykkes saa man er ved at gaa paa Næsen.

Hvorfor egentlig søge at fæste en bleg Afglans af disse lykkelige Dage til Papiret, enhver Fjældvandrer har sikkert selv ligesaa skønne ja langt skønnere Minder fra sine Ture, men skulde det lykkes med denne en Sletteboers Kærlighedserklæring til de ensomme Vidder, at faa blot eet Menneske, for hvem Fodbold og Hastighedsrekorder hidtil var Tilværelsens Alfa og Omega, til at forsøge en Fjældvandring, saa er disse Linier ikke skrevet helt forgæves.

Snåsavatn

Lejrbaalet kaster Glød over Elvens rindende Strømme og Aftenhimlen lyser i alle Spektrets Farvetoner, men Farverne er sarte og afdæmpede som kun Himlen højt mod Nord farves. Kaffen er drukket og Halsen skyllet efter med «Ildvand» fra Vinmonopolet, Samtalen dør hen sammen med de sidste Gløder paa Baalet, med en Blaabærtue til Hovedpude og Himmelhvælvingen som tag, glider man i Drømme opad mod Stjernene.

Den mest morgenduelige har været oppe for at fange friske Ørred til Frokosten og snart glider Baalrøgen paany henover det dugvaade Græs.

Saa gaar det opover igen, Solen gløder og Høet dufter, Sveden springer af alle Porer, men paa Sætrene er der Mælk og fed Rømme, og Fjældbækkene har køligt Drikkevand.

Vi har lejret os ved et Fjældvand som spejler den blaanende Himmel og de fjerne sneklædte Toppe, og er i fuld Aktivitet med Snøren for at sikre Middagsmaden, men Ørreden synes dvask og doven, forædt i soldrukne Insekter, i hvert Fald vender den sig med Foragt fra vore snildt udkastede Kunstprodukter; men heldigvis den sidste Idiot er jo ikke født endnu, og vi kan atter

Jævsjø

løsne Livremmen de to Huller som vi for alle Eventualiteters Skyld havde strammet den ind.

Troen kan jo som bekendt flytte Bjerge, saa maa den vel ogsaa kunde fange Fisk, men jeg er bange jeg aldrig lærer Fiskningens Psykologi, for det er altid med Tvivl i Hjertet at jeg kaster Fluen ud, naa som Regel bliver Fluen ogsaa hængende i en eller anden Trætop, og det er vel for meget forlangt at Fisken selv skulde hente den der. —

Nu er vi helt alene paa Fjældet, kun henviste til Kort og Kompas, men nu er ogsaa den sidste Rest af Hverdagslivet bortelimineret af vor Bevidsthed, Fjældet har absorberet os, alt hvad der foregaar udenfor de Vidder, vi kan overse, synes os fremmed og ligegyldigt.

Vi ligger og gisper i Middagsheden, forspiste i Multebær der som et gulrødt Tæppe breder sig under os, et Rypekuld farer skræppende ud over Myren, de har højt oppe under Himmelbuen opdaget en sort Prik som efterhaanden ogsaa bliver synlig for os, en Ørn paa Jagt; som en mægtig Svæveflyver glider den gennem Luften, spejdende efter alt levende som rører sig paa Fjældet; — en Dag glider maaske Menneskene paa samme Maade

Jævsjø gård

gennem Himmelrummet og spreder sig som Fluer over Fjældet med Madpapir og Konservesdaaser; til den Tid haaber jeg at min Aske er blæst bort over Lierne og at min Sjæl maa mødes paa andre Kloders Fjælde med alle de gæve Vandrere jeg traf medens der endnu var Ensomhed paa Fjældet.

Det er Aften da vi kommer frem til Fjældgaarden ved Jævsjön, Solen staar lavt og øser sine Farver ud over Fjældtoppene, dybrødt over de nærmeste norske Fjælde men med rosa og violette Schatteringer paa de sneklædte Jæmtelandsfjælde med de skøntklingende lappiske Navne.

Bagved Kammen af Juovanjuonje dukker Maaneseglet frem af en blaagraa Dis, Duggen falder og Skyggerne fra det stakkede Hø antager fantastiske Former.

Hvis Sagnet om Tantalus og hans Kvaler var opstaaet i Norden havde det sikkert faaet omtrent følgende Form: Varm og tørstig, med flere Timers Fantasier om frisk og kølig Mælk kommer Tantalus til en norsk Fjældgaard, men maa først gennemgaa alle de Etikettehensyn som et saadant Besøg kræver, langsommelige Samtaler om Vejr og Vind, Rejsemaal, Høstudsigter og sidste Nyt ude fra den Verden som de højst to Gange om

Aaret er i Forbindelse med, 2 Dagsmarscher over Fjældet. — Naa, vi faar baade Mælk og Rømme og sover kongeligt paa Bjerger af duftende Hø. —

Idag skal jeg se Fiskefangst, de Historier jeg nu har faaet om Ørred i Størrelse og Antal har efterhaanden antaget saa fantastiske Former, at jeg udtaler Frygt for om Baaden kan bære en saadan Fangst.

Herman Wildenvey har et herligt lille Digt hvori han skriver: «at tusend og eet er de Minder om Kvinder og atter Kvinder jeg fik og jeg — ikke fik»; sætter man nu Ørred i Stedet for Kvinder og lægger man saa særlig Eftertryk paa «ikke fik», saa kan Dagens Resultat saa nogenlunde udregnes; naa, der blev jo dog Mad til baade os og Gaardens Folk, men skal jeg være helt ærlig fik jeg flere Myggebid end Fiskedito.

Det er overskyet og truer med Regn, Myggene forkorter Tiden og Vejen med deres sprøde Musik, og det at klø Myggestik er om end ikke behageligt saa dog et Tidsfordriv. Et Lejrbaal med rygende Græstørv holder Myggene borte for Natten og snart ryster Fjældene af tre Mands Snørken. —

Over alle Toppe ligger tætte Taagebanker, og næppe har vi forladt Lejren før Regnen begynder at falde saa alt indhylles som i et fugtigt klamt Klæde.

En saadan Dag er god at sætte sin Kærlighed til Fjældene paa en Prøve, da er det klogt at granske Hjerte og Nyre og at spørge sig selv om der nu slet ikke er noget man længes efter af de daglige Goder man har ladet bag sig. Kredser Tankerne ikke om daarende Kvindeøjne og slanke Pigeben, eller Jazz-Musik, med Lys, Fest og Farver? — Nej, alt sligt synes at tilhøre en fjern og uvirkelig Verden, og her ligger maaske Kvintessentsen af Nydelsen ved Fjældlivet, at man helt kan nøjes med at beskæftige sine Tanker med Øjeblikkets Krav og ikke behøver at anstrenge Hjernen med alt det som et Liv i Menneskesamfundet ellers behylder den med. —

Vi er i Regnen og Taagen kommen ud af vor Kurs, men en heldig Skæbne lader os henad Aften løbe Panden mod en Laphytte, og der søger vi vaade og tænderklaprende at gøre os det hyggeligt ved Hjælp af en Kop varmende Suppe. (Det være langt

fra mig, Sletteboer, at ville lære Nordmændene hvorledes de skal udruste sig til Fjældvandring, men det har unægtelig undret mig at se den Konservatisme der gør sig gældende paa dette Omraade, og jeg vil derfor gerne have Lov til at lægge et godt Ord ind for et Produkt, som har været mig til Nytte i flere Aar paa mine Vandring i Alperne, nemlig de af den schweiziske Fabrik Maggi fremstillede Suppe-Terninger (ikke at forveksle med de smaa almenkendte Maggi Boullion Terninger), der findes et stort Udvalg af disse Terninger, ligefra Ærtesuppe til Oxehale og Skildpaddesuppe, og man lærer hurtigt hvad der er bedst egnet til Ture, de fordrer kun Vand og lidt Taalmodighed, og selv om deres Næringsværdi kaloriemæssig set er ret illusorisk, saa stiller de faktisk baade Sult og Tørst og giver en betydelig bedre Kropsvarme end Spiritus).

At ligge en hel Nat i Zig-Zag i en Hytte og hakke Emaljen af sine Tænder paa Grund af Kulden vil sikkert forekomme de Fleste en blandet Fornøjelse, men hvis man aldrig prøver det mindre behagelige bliver det en heller ikke beskaaret at nyde det gode saa intensivt som f. Eks. vi i dette Tilfælde nyder det Baal vi tænder Kl. 3 Morgen, idet vi forgriber os paa Lappens sparsomme tørre Brændsel. Aldrig har et Baal varmet saa skønt som disse fattige Fyrrepinde i en regnvaad Hytte, og aldrig har jeg troet at det lod sig gøre at spise stegt salt Flæsk Kl. 4 om Morgen, — og vel at mærke spise det med Velbehag. —

Naa, ogsaa Lappehytten bliver et overstaaet Stadium paa vor Vej, ganske vist tager vi uden at vide aet et Minde med derfra, men det er, som Kipling siger, en anden Historie. Og saa en skønne Dag staar vi igen paa en Landevej, Kort og Kompas har ikke svigtet, vi er atter indenfor Rækkevidde af det Samfund, som snor sine Føletraade om Vejens Telegrafpæle, og ens Forvandling fra Urmenneske til civiliseret Menneske foregaar i betydelig hurtigere Tempo end den samlede Menneskehed har brugt.

Naar jeg nu sidder hjemme og gennemlæser disse løst nedkradsede Sætninger, saa forekommer de mig som en saare fattig Afglans af nogle lykkelige Fjældminder, men om nogen gider læse Beretningen om Manden fra Ølandet, der blev fortryllet af den norske Huldre i den lyse nordiske Sommer, saa er den her.